

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten - Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-iddd4be25a-f5a7-48ee-9d7b-f321fea888cc.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Spørger man, hvilket der er det mest lyriske Moment i Operaen, saa kunde Svaret maaskee blive mere tvivlsomt; hvorimod det vel neppe kan være underkastet nogen Tvivl, at det mest lyriske Moment kun kan indrømmes *Don Juan*, at det vilde være et Brud paa den dramatiske Subordination, om det tilstodes en Biperson paa den Maade at beskæftige vor Opmærksomhed. Dette har ogsaa *Mozart* iagttaget. Valget er saaledes betydeligt indskrænket, og ved nærmere Eftersyn kan der kun være Tale, enten om Taffelet, den første Deel af den store Finale, eller om den bekjendte Champagne-Arie. Hvad Taffelscenen angaaer, saa kan man vel til en vis Grad betragte den som et lyrisk Moment, og Maaltidets berusende Hjertestyrkning, den skummende Viin, Musikkens fjerne festlige Toner, Alt forener sig for at potensere Don Juans Stemning, ligesom hans egen Festlighed kaster et forhøiet Lys over den hele Nydelse, der virker saa stærkt, at selv *Leporello* forklares i dette rige Øieblik, der er Glædens sidste Smil, Nydelsens Afskedshilsen. Imidlertid er det dog mere en Situation end et blot lyrisk Moment. Dette ligger naturligviis ikke deri, at der spises og drikkes paa Scenen, thi dette er i og for sig meget utilstrækkeligt som Situation betragtet. Situationen ligger i, at Don Juan er trængt ud til Livets yderste Pynt. Forfulgt af hele Verden har hiin seirrige Don Juan nu intet andet Opholdssted end et afsides lille Værelse. Det er paa denne yderste Spidse af Livets Vippebræt, at han endnu engang i Mangel af lystigt Selskab ophidser al Livslyst i sit eget Bryst. Hvis Don Juan var et Drama, da vilde den indre Uro i Situationen fordre, at den blev saa kort som mulig. Derimod er det rigtigt i Operaen, at Situationen fastholdes, forherliges i al mulig Yppighed, der kun lyder desto vildere, fordi den for Tilhørerne gjenlyder i den Afgrund, over hvilken Don Juan svæver.